

4

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

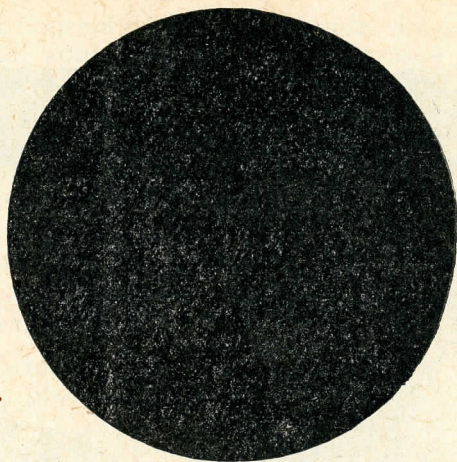
VYSTAVUJE
KAREL
TRINKEWITZ

NĚKTERÉ NÁRODY SOUTĚŽÍ RADĚJI
VE ZPĚVECH,
NĚKTERÉ ZAS RADĚJI V TANCÍCH

DINO
BUZZATI

JAK PADAJÍ DĚVČATA

Martě bylo devatenáct, když se vyklonila z nejvyššího poschodí mrakodrapu a při pohledu dolů na město ozářené zapadajícím sluncem se jí udělalo nevoľno.

Mrakodrap byl stříbřitý, nebetyčně vysoký, večer byl nádherně jasný, kulisou neuvěřitelně hluboké modře přisunoval vítr drobné obláčky. Z té výšky vidělo děvče, jak se v dlouhém stínu zapadajícího slunce sbíhají ulice a tyčí masa paláců, a jak tam, kde končila běl domů, začíná modř moře, jež, viděno odtud, budilo dojem plynutí vzhůru, k nebi. Byla to hodina, kdy město inspiroval každého, kdo není slepý, kdy každého uchvátí a strhne. A protože se zatím z východu přiblížil šlejř noci, stávala se z města jemně vydechující propast se třípytnými světélky. Obemkla mocné muže i ještě mocnější dámy, kožšinové pláště i housle, onyxově zbarvená auta, fosforeskující světelné reklamy nočních podniků, vchody chátrajících paláců, fontány i starobylé tiché zahrady, démanty, slavnosti, touhy, milostné hry, ale především ze všeho vyzařovalo sladce bolestné kouzlo podvečera, v němž se tak dobře sní o moci i slávě.

Toto všechno Marta viděla a cítila, táhlo ji to dolů, nakláněla se stále hlouběji, začala padat, náhle letěla vzduchem. Vzhledem k neobyčejné výšce mrakodrapu jí náměstí i ulice připadaly nekonečně vzdálené, kdo ví, kolik času bude potřebovat, než se dostane dolů.

Terasy a balkóny nejhořejších pater byly v této hodině zaplněny elegantními a bohatými lidmi, kteří upíjeli koktaily a vedli nicneříkající řeči; k Martě, když létla kolem nich, doléhaly jen chuchvalce rozhovorů podmalované hudbou, někteří lidé přistupovali k zábradlí, aby ji spatřili.

Podobné lety – zejména dívek – nebyly v mrakodrapu žádnou zvláštností a znamenaly pro nájemníky vítané zpestření – proto zde také byly činže zvláště vysoké.

COPAK TO
NENI
DOSTATEČNÝ
PROSTOR?

Slunce, které ještě zcela nezapadlo za horizont, třpytivě osvětlovalo Martiny šaty. Byly to sice jednoduché, laciné, konfekční hadříky, ale čarovné světlo je proměňovalo v elegantní model. Z teras miliardářů jí galantními gesty kynuli a nabízeli květiny a likéry: „Nechtěla byste se trochu napít?“ „Sladký motýlku, proč se u nás na chvilku nezastavíš?“ Usmála se a šťastně zamávala, stále přitom padajíc: „Nene, milí přátelé, nemohu, musím tam být včas!“ „Kde včas?“ vyptávali se jí. „Raději o tom nemluvme,“ řekla Marta a přátelsky jim zamávala.

Jakýsi vysoký, tmavý, distunguovaně vyhlížející mladík rozpřáhl obě ruce, jako by ji chtěl zadržet. Líbil se jí, leč přesto, se ohradila: „Pane, co si to dovoluujete?“ a měla ještě čas dát mu slabý políček.

Elegantní lidé se tedy o ni zajímali. a to ji těšilo, cítila se teď svůdná a moderní. Na rozkvetlých terasách, kde přecházeli sněhobíle olivrejovaní siuhové a kde zazníval zpěv exotických písní, se o ní po několik minut – možná ještě méně – mluvilo. O ní, o dívce, která kolem nich zeshora dolů proplula. Někteří říkali, že je hezká, jiní že jakž takž ujde, ale všichni ji považovali za zajímavou.

„Máte před sebou celý život,“ volali na ni, „proč tak pospícháte? Ještě u nás chvilíčku pobuďte! Máme tady sice jenom malou slavnost mezi přáteli, ale rozhodně byste se tu nenudila.“

Marta se chystala odpovědět, ale vlivem zrychlujícího se pádu byla už o dvě tři patra níž – padala tak radostně, jak to dokáže jen dívka v devatenácti letech.

Vzdálenost, která ji dělila od ulice, byla stále ještě nedozírná, sice už o něco menší než na počátku, ale stále veliká. Zatím se slunce ponořilo do moře a zmizelo v něm jako obrovitá červená muchomůrka. Jeho paprsky už nemohly dívčiny šaty ozářit a připodobnit ji ke svůdné padající kometě, nicméně okna a terasy mrakodrapu byly ještě jasně osvětlené a odraz světla dopadal i na letící dívku.

Marta teď uvnitř místností už neviděla jen bezstarostné lidi, ale tu a tam i kanceláře a zaměstnance, sedící v modrých nebo černých halenách v dlouhých řadách u stolů. Někteří byli ještě mladí jako ona a občas, unaveni celodenní prací, zvedli oči od psacích strojů. Také oni pozorovali padající děvče a někteří běželi k oknům.

„Kam letíš? Kam tak spěcháš? Kdo jsi?“ volali na ni, a jakoby z jejich hlasu zaznívala závist.

„Dole na mě čekají, nemohu se zdržet, promiňte mi,“ odpovídala Marta. Stále se ještě usmívala kroužíc nad propastí, ale její úsměv byl již trochu jiný než předtím. Náhle propukla noc. a Marta pociťovala stoupající chlad. V této chvíli spatřila dole před vchodem do jednoho paláce ozářený kruh. Auta, která z té výše připomínala mravence, v něm zastavovala, vystupovali z nich ženy i muži a pospíchali dovnitř. Zdálo se jí, že i v tomto hemžení rozeznává blyštění klenotů. Nad vchodem vlály prapory.

Zřejmě se tam konala nějaká velká slavnost, a právě o tom Marta už od

dětství snila. V žádném případě tedy při ní nesmí chybět. Tam dole na ni čeká jedinečná příležitost, osud, snad románek, snad skutečný život. Dorazí včas?

Rozzlobilo ji, když zpozorovala, že asi třicet metrů pod ní padá jiná dívka. Byla krásnější a měla elegantní večerní šaty. Objevila se a zmizela v několika minutách, ačkoliv na ni Marta volala. Ta patrně přijde k slavnosti včas, kdo ví, jak to zařídila. Pak však zpozorovala, že nepadají jen ony dvě. Podél stěn mrakodrapu kroužilo více mladých žen se vzrušenými tvářemi a slavnostně rozpraženými rukama, zdálo se, že volají: Zde jsme, toto je naše nejkrásnější hodinka, jásejte nám, neboť nepatří snad svět nám?

Byly to tedy závody, soutěž. A ona má jenom jednoduché šatky, zatímco ostatní si oblékly k přehlídce modely, jedna má dokonce holá ramena. Když začala padat, byla si sebou jistá, nyní však Marta začala pociťovat chvění – byl to chlad či strach z toho, že udělala neodčinitelnou chybu?

Začala ji obklopotovat temná noc. V oknech zhasínalo světlo, jedno po druhém, slábla i znějící hudba, kanceláře se vyprázdnily. Už se přes zábradlí nenakláněl žádný mladík, aby se pokusil ji zachytit. Kolik mohlo být asi hodin? Vchod do paláce tam dole byl však stále ještě osvětlený; teď vypadal větší, už se daly rozeznat různé architektonické drobnůstky, ale příjezdění aut již ustalo. Čas od času dokonce menší skupiny budovu opouštěly a pomalu se vzdalovaly. Konečně zhasla i světla u vchodu.

Marta pocítila, jak se jí sevřelo srdce. Tak na slavnost se už nedostane! Když se podívala vzhůru, spatřila, jak se nad ní mohutně tyčí masív mrakodrapu, nyní již zcela tmavý, jen s několika málo ještě osvětlenými okny, a nad vrcholkem se objevil první znak nadcházejícího jitra – sinálé svítání.

V obytné kuchyni ve 28. patře seděl muž kolem čtyřicítky a usrkával ranní kávu. Četl přitom noviny a jeho žena větrala v ložnici. Na kredenci odbíjely hodiny tři čtvrti na šest. Vtom se za oknem mihl stín. „Alberte,“ zvolala manželka, „viděl jsi to? Zas letěla kolem nějaká žena.“ – „Co to bylo zač?“ zeptal se Albert, ani nezvedl oči od novin. „Nějaká stará a vetchá,“ zněla odpověď, „připadala mi pořádně vyděšená.“ „Pořád to samé,“ zabručel muž, „tady v dolních patrech jsou vidět už jen staré. Pěkná děvčata může člověk vidět jen od pětistého patra výš, proto jsou tam činže taky tak drahé.“

„Ale my máme tu výhodu,“ podotkla žena, „že slyšíme, jak to řachne při dopadu.“

Muž několik vteřin naslouchal, potom zavrtěl hlavou: „Tentokrát ani to,“ řekl a dopil kávu.

PŘEL. –JJ–

TAK TY CHCEŠ S NÁMI
ŽÍTI? TO MUSÍŠ S NÁMI
BEČET!

Mathurina

HANUŠ JELÍNEK,

ZPĚVY SLADKÉ FRANCIE

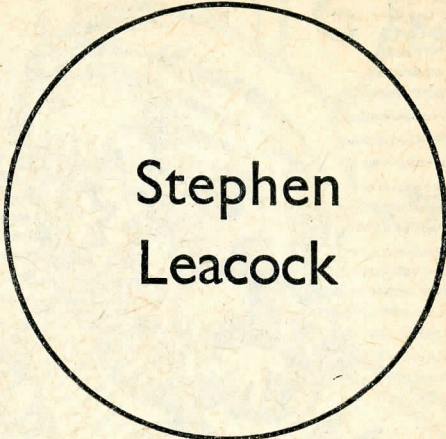
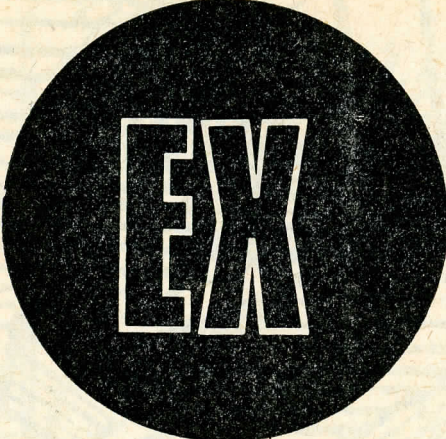
*Naše stará Mathurina,
ta uměla víno pít!
Napila se tolik vína,
že k ní musel doktor jít.*

*Povídá jí: „Moje milá,
nepij, chceš-li zdráva být.“
— „Odjakživa jsem ho pila,
až do smrti budu pít.*

*Do sklepa mne pochovejte,
až já tady nebudu,
nohama mne ke zdi dejte,
hlavou k pípě od sudu.*

*A na hrobě nechci jiná,
nežli tato slova mít:
Tady leží Mathurina,
co uměla víno pít.“*

EX

Stephen
Leacock

Moje finanční kariéra

Literární poklesky, MF 1966

Kdykoli přijdu do banky, dostanu trému. Trémují mě úředníci, trémují mě bankovní přepážky, trémuje mě pohled na peníze, trémuje mě všechno.

V okamžiku, kdy překročím bankovní práh a pokusím se o nějakou finanční transakci, stane se ze mne nepříčetný idiot.

Věděl jsem to už předem, ale zvýšili mi gáži na padesát dolarů měsíčně a mne se zmocnil pocit, že ty peníze nepatří nikam jinam než do banky.

Tak jsem se vplížil dovnitř a rozhlédl jsem se plaše po úřednících. Byl jsem přesvědčen, že člověk, který si chce otevřít šekové konto, musí se nutně poradit s bankovním ředitelem.

Přistoupil jsem k přepážce označené „Osobní účty“. Účetní byl dlouhý a chladně povznesený nelida. Už sám pohled na něj mě ztrémoval. Promluvil jsem hrobovým hlasem.

„Můžu mluvit s ředitelem?“ zeptal jsem se a významně jsem dodal: „Důvěrně.“ Nevím, proč jsem řekl to „důvěrně“.

„Zajisté,“ odpověděl účetní a přivedl ho.

Ředitel byl seriózní a klidný muž. Svíral jsem v kapse svých šestapadesát dolarů, smačkaných do kuličky.

„Vy jste ředitel?“ oslovil jsem ho. Bůh ví, že jsem o tom nijak nepochyboval.
„Ano,“ přisvědčil.

„Můžu s vámi mluvit,“ zeptal jsem se, „důvěrně?“ Nechtěl jsem to „důvěrně“ znovu opakovat, ale když už jsem s ním mluvil, ztratila by bez toho otázka smysl.

Ředitel se na mne podíval znepokojeně. Myslel si, že mu chci odhalit nějaké strašné tajemství.

„Pojďte se mnou!“ vybídl mě a zavedl mě do soukromé kanceláře. Otočil klíčem v zámku.

„Tady nás nikdo nemůže rušit,“ poznamenal, „posadte se!“

Posadili jsme se oba a dívali jsme se jeden na druhého. Nemohl jsem ze sebe vypravit hlásku.

„Vy jste asi od Pinkertonů, ne?“ ozval se ředitel.

Usoudil z mého tajemného chování, že jsem soukromý detektiv. Věděl jsem, co si myslí, a bylo mi z toho ještě hůř.

„Ne, od Pinkertonů ne,“ odpověděl jsem jako bych tím naznačoval, že přicházím od konkurenční agentury.

„Abych vám řekl pravdu,“ pokračoval jsem, jako by mě byl někdo nutil lhát, „nejsem vůbec žádný detektiv. Přišel jsem si k vám otevřít šekové konto. Chtěl bych si ve vaší bance uložit všechny své peníze.“

Řediteli se zřejmě ulevilo, ale stále se tvářil vážně; došel k závěru, že jsem syn barona Rothschilda nebo mladý Gould z té milionářské rodiny.

„Nějaké velké konto, předpokládám,“ poznamenal.

„Dost veliké,“ špitl jsem, „uložil bych si šestapadesát dolarů teď hned a potom padesát dolarů pravidelně každý měsíc.“

Ředitel vstal a otevřel dveře. Zavolal účetního.

„Pane Montgomery,“ řekl nelaskavě nahlas, „tenhle pán si otevírá šekové konto, chce složit šestapadesát dolarů. Poručím se.“

Vstal jsem.

V koutě kanceláře zely dokořán velké železné dveře.

„Poručím se,“ rozloučil jsem se a vstoupil jsem do trezoru.

„Pojďte ven!“ vyzval mě ředitel chladně a ukázal mi druhé dveře.

Přistoupil jsem k přepážce osobních účtů a strčil jsem účetnímu kuličku z bankovek s rychlým škubnutím ruky, jako bych prováděl eskamotérský kousek.

V obličeji jsem byl bledý jako smrt.

„Nate,“ vyhrkl jsem, „uložte to!“ Jako bych tónem těch slov vyjadřoval: „Skoncuje tu trapnou záležitost, než si to zase rozmyslím!“

Vzal peníze a dal je jinému úředníkovi.

Dal mi napsat ten obnos na nějaký blanket a podepsat se do nějaké knihy. Nevěděl jsem už, co dělám. Celá banka mi plavala před očima.

„Je to uloženo?“ zeptal jsem se dutým rozechvělým hlasem.

„Je,“ potvrdil mi účetní.

„Tak bych si chtěl vybrat šek.“

Zamýšlel jsem si vybrat z vkladu šest dolarů na okamžitá vydání. Někdo mi okénkem podal šekovou knížku a někdo jiný mi začal vysvětlovat, jak se šeky vyplňují. Ti lidé v bance měli zřejmě dojem, že jsem nějaký slabomyslný milionář. Načmáral jsem něco na šek a vrazil ho zpátky úředníkovi. Podíval se na něj.

„Cože? Vy si to zas všechno vybíráte?“ podivil se. Uvědomil jsem si, že jsem místo šesti napsal padesát šest. Ale nebyl jsem už s to rozumně uvažovat. Měl jsem pocit, že se to už nedá vysvětlit. Všichni úředníci přestali psát a pozorovali mě.

Bylo mi už všechno jedno a plácl jsem nazdařbůh:

„Ano, všechno sakumpak!“

„To rušíte celé svoje konto?“

„Do posledního centu!“

„A nic už si u nás neuložíte?“ zavrtěl hlavou ohromený úředník.

„Nikdy!“

Svitla mi idiotská naděje. Budou si možná myslet, že mě nějak urazili, když jsem vypisoval šek, a proto že jsem změnil své rozhodnutí. Zoufale jsem se snažil vypadat jako strašný prudina a nedůtklivec.

Úředník se chystal vyplatit mi peníze.

„V čem to chcete?“ zeptal se.

„Co?“

„V čem to chcete?“

„Aha,“ pochopil jsem, co myslí, a odpověděl jsem bez rozmyšlení: „V padesátidolarovkách.“

Dal mi jednu padesátidolarovou bankovku.

„A těch šest?“ zeptal se suše.

„V šestidolarovkách,“ vyhrkl jsem.

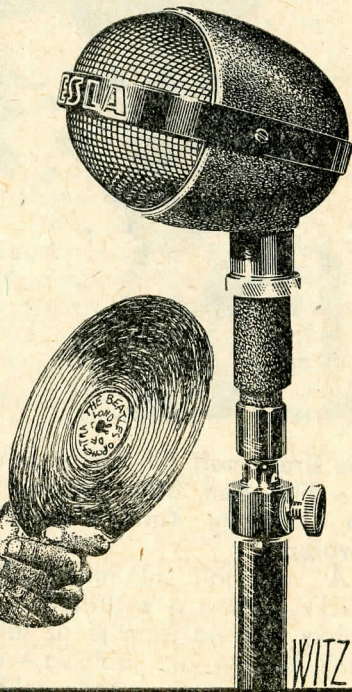
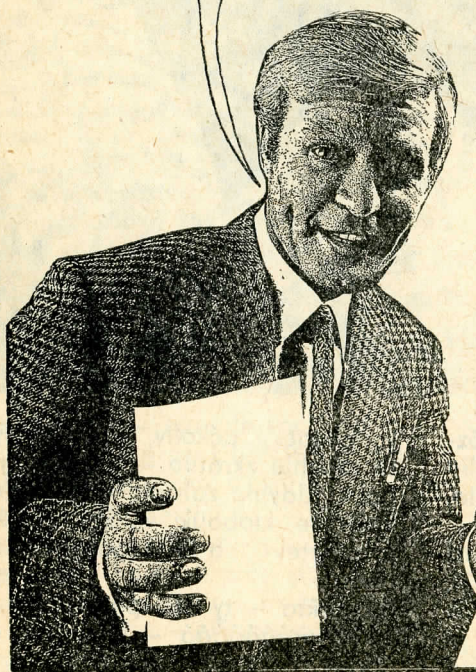
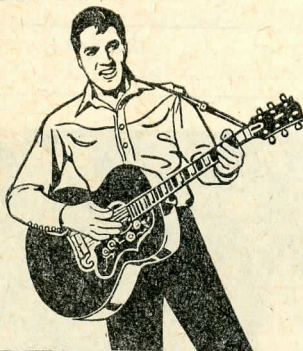
Vysázel mi šest dolarů a já vyrazil ven.

Když se za mnou rozkývaly velké dveře, zaslechl jsem ozvěnu řehotu, který se rozburácel až ke stropu banky. Od té doby se bankám vyhýbám. Nosím peníze v hotovosti v kapse kalhot a úspory si ukládám ve stříbrných dolarech do punčochy.

PŘELOŽIL FRANTIŠEK VRBA

TAK TO BYLA
ZAHRANIČNÍ
HOUPAČKA.
A NYNÍ VÁM
BUDEME
ČÍST ZPRÁVY.

ELVIS PRESLEY

Babi (k Benovi) Hele – von nejásá.

Ben Flipe, ty nejásáš...

Babi (k Flipovi) Hele... hele... von nejásá...

Flip Proč nejásáš, Bene?

Babi Ale ten vzadu... ten Karel... že nejásá...

Ben A – tak ty nejásáš, co!

Flip Nejásá, co!

Ben Tak ty nejásáš!

Karel Ale já sám.

Flip Ale nějak divně!

Karel Já holt já sám takhle, no.

Flip (hrozivě proti Karlovi) Nononono no! No no no!

Ben No nononononono!!

Karel (vstane) No co no.

Ben No nic... no nic nic... ale my

Flip jenom že nějak...

Babi Bedničky... Bedničky! Helehele – bedničky tady jsou a tahle je tvoje, Bene... copak ty v ní asi máš... copak to tam bude...

Ben Jedeš mi od mý bedničky! Jedeš ty! Co mi lezeš do mý bedničky!

Babi Koukám jenom, jestli tě nevošidili... jestli tě nevošidili...

Ben Jen se neboj a hleď si svýho...

Flip Já se uvesluju!

Ben (ke Karlovi) Tak tě tak chvíli pozoruju a koukám, že ses dal na kormidlování!

Karel No.

Ben No co no!

Karel No dal jsem se na kormidlování...

Flip Panstvo – má zde snad též někdo brýle od firmy L'OPTIK? Já mám totiž brýle od firmy L'OPTIK.

Babi Já hele dej mi je – tobě jsou krátkozraký – dej mi je...

Flip Jedeš! To mám proti slunečnímu oslnění samotnému – hergot – kde je slunce – ha – přímo proti ostrosti slunečních paprsků – brýle od firmy L'OPTIK.

Babi Dyk ti neslušej – tak mu proboha někdo řekněte, že mu neslu-

šej... no řekni mu, jak mu neslušej, řekni mu to, kristapána, Bene, řekni mu, jak mu hrozně neslušej – dyk v nich vypadáš jak potápěč v tulipánech, tak mu to, proboha, řekněte, že v nich vypadá jak sušený balvan mezi veverkami, co tu stojíš, Bene, jako dřevo...

Ben Jsi v tom jak skvrnitá doga v mydlíčkách!

Babi Jak dlažební kostka v gramofónu!

Ben Jak místodržící ve zříceném krajině!

Babi Jak vosí hnízdo v nosní dírce!

Ben Jak válcovaný roury v rodině albumu!

Flip To je mi tůze líto, pánové a dámo, že vám nemohu oplácet, ale brýle od firmy L'OPTIK – zřejmě proti horskému slunci.

Babi To v noci spát nebudeme – nebudeme spát, jak budeme muset vodhánět mořský panny – panečku kluzký budou, slizký do ruky, paluba zaneřáděná vod šupin...

Flip Ty máš suchary, Bene?

Ben Ne, já mám esíčka.

Flip Není nad suchary, Bene, suchar je tvrdej, suchar je zdravěj, takovej chrupavej suchar, křupavej suchárek, zkrátka a dobře – suchary jsou sice tvrdý, ale o to zdravější – esíčka rozmazlujou. – Nevyměníš?

Ben Co! Suchary za esíčka! Podívejte – manekýn od firmy L'OPTIK chce měnit suchary za esíčka!

Flip Koukám, že seš do obchodování jak Žid na nošení těžkejch břemen. Jak to, že on má esíčka a já mám suchary jako šutráky. Tedy – ovšem pozor – já teda sice nemám esíčka, ale mám... joj... sterilizovaný zelí.

Babi Já mám režný nítě – razítko poštovnej paušál a – kečup...

Ben To máš k večeri – režný nítě a razítko od kosti po italsku...

Babi Zasej mám zadarmo poštu.

Flip Já bych se ti vlastně ani suchary

neodvážil nabídnout, Bene. Na to musíš mít pořádněj chrup. To mně vždycky náš služební lékař – dentista – říkal – hergot, Flipe, vy máte zuby jako starej lev...

Babi Jak to mysl...

Flip Jak to mysl, jak to mysl – jak to viděl – a hlavně – vykál mi! Možná, Bene, kdyby sis moh dopřát tu a tam suchárek, že bys na tom byl taky tak dobře jako já...

Ben Jo – hubu bych měl vylágrovanou, ale dentisti by mně vykali... já mám ještě kolínskou.

Flip Jo – to máš do kolínskýho divadla, místo vstupenky.

Babi Podívejte – kyselé houbičky – to mám k tomu hovězímu ve vlastní šťávě – hříbečky, lištičky, klouzečkové a ty škaredá houbičko – nejsi ty nějaká mrška nejedlá – ty se mi zdáš bejt nějaká mrška jedovatá – ty budeš nějaká zmijka – na tebe si dám pozor...

Flip Ta je vzteklá, že je zavařená.

Ben Mimo jiné jsem dostal přiděl páru hnědých tkaniček do polobotek a pytlík písmenek do polívky... a lupu... Babi, ukaž voko – kristepane – všechno je pod tím hned větší – nemáte tu někdo nějakěj úspěch?

Flip Kdybys vyměnil esíčka za suchary, moh jsem ti půjčit vodevíráček na konzervy... teď už je ovšem pozdě – už jsem si na suchary zvyk, jako na rodný bratry...

Babi Hele hele – vodevíráček snad pučíš každému, ne...

Flip Ty seš nějaká hrrr.

Babi Vodevíráček je jenom kousek želízka – tomu se nic nestane... želízko je to přece jenom...

Flip Nic se nestane, nic se nestane – já ho chci dovézt domů celej nepoškozeněj – neztupenej – každej kousek nábytku je dobřej...

Babi ... a já jsem zrovna teď, ale zrovna teďka chtěla říct, že dám do placu to hovězí masíky ve vlastní

šťávě, a že kdo má chleba, že dá chleba, že kdo má vodevíráček, pučí vodevíráček, že kdo má cibul, že dá cibul, že kdo má sůl, že dá sůl a že kdo má hlad, že se nají...

Flip Co... ne... ne, kdepak... podívej na ni.

Ben Tak to ne.

Flip Každěj máme svoje! Každěj máme svoje! I když jsme na jednej lodi, tak každěj máme svoje... každěj má přece jasně napsaný na svý bedničke svý jméno – bednička Flip – sedím na sobě – ničeho se neboj, můžeš bejt klidná.

Ben Musíme se přece nějak jeden vod druhýho vodlíšit, to bysme jinak zblbli jako vokouni – voni to tam soudruzi na ty bedničky jen tak pro nic za nic nenapsali.

Flip Jo a musíme taky přece trochu věřit, že když mám třeba já brýle od firmy L'OPTIK a nemá je támhle Karel, že je v tom nějakěj důvod, dobře ukrytej...

Ben A nebudu se furt blbě ptát jákej, protože bychom ho nakonec mohli objevit a co potom – na to nikdo nemyslí... na to nikdo nemyslí...

Flip To bychom za chvíli zblbli jako vokouni, každěj má určitě to, co nejnultněj potřebuje – dostala si režný nítě – dostala – tak nekecej a zašívej!

Babi Ale nedali mi jehlu.

Flip Tak si dělej uzlíčky!

Babi Hle – tam na obloze pluje mořský orel!

Ben Sakra – jenom aby si nepřived kamarády.

Flip Poněvadž vorlové, ty jak zblbnou, tak jsou horší než kobylky a kobylky jsou strašný...

Ben Žádný kobylky nevidím...

Babi Pod támhletím mrakem jako jsou beránci...

Flip Bene – vidíš mrak, jako jsou beránci...

Ben Ne – já spíš vidím toho vorla ...

Babi No a hned vedle jsou beránci.

Flip A ten vorel kolem nich krouží – to je buď hlídá, nebo si nějakýho vybírá, ty jsou vyhublí, bavlina z nich visí jako chciplá, ty teda jsou vyhublí, jako hladoví pejsci ...

Ben Jo, pejsky vidím ...

Flip Vorlům je to jedno – pes nebo beránek.

Babi Nevidíš taky veverky?

Ben Nojo nojo – skáčou z beránka na beránek ... proč?

Flip Že já ale veverky nevidím ...

Babi Nojo nojo – hele hele – voni nám dali do brejliček papírky takový – abyste si nepoškrábali sklíčka řasama – před použitím papírky odstraňte, jedinež tak Vám můžeme zaručit ničím nerušený výhled na veverky – firma L'OPTIK – tak a teprve teď máte nerušený výhled na vorly, beránky, pejsky a veverky ...

Flip Hele – veslujem – veslujem ...

Ben Stejně jim to trošku prosvítá těma jejich papírkama pitomejma.

Babi Ryby – rybičky všelijaký plovou tady pod náma ...

Ben No, to je toho, to je toho, rybičky – to je přece jasný, že jsou tady rybičky, když jsme na moři ...

Flip Hlavně, aby byly menší, než jsme my ...

Babi Žraloka ... žraloka jsem asi viděla ... žralok asi to byl ...

Flip (vyleze rychle na stožár) Já si tady chvíli odpočinu.

Ben Abys nám tam v tom pohodlí neusnul ...

Babi Hele, nečum mi do tý bedničky – já tam mám věci holčičí!

Karel Chceš, Babi? (Nabízí jí rohlík)

Babi A to jo, a to jo ... člověče – já ti zase dám namazat drůbeží paštiku – sice to stejně dělaj z těch pochůpanejch kuřátek, ale voni to zase spravěj pepřem ...

Flip A když vám nepučim vovedíráček, tak co ...

Babi Nehtíčkama – nehtíčkama – podívejte už rostou ...

Flip Tomu říkáš nehtíčky – vod tebe se tak jednou nechám poškrábat – to by musela bejt blecha jako barák ...

Karel Tak máš hlad, Babi?

Babi A to jo, člověče, to já mám furt ...

Karel Tak mi podej paštiku (Vytáhne nůž)

Ben Má nůž – bacha! Jde na nás! Barikády!

Flip Ale nás je víc!

Karel No jo – ale jakejch.

Flip Jak to jakejch!

Babi No, řekni mu jakejch ... řekni malinkejch ... takhle malinkejch ... jako malíci ... řekni mu malinkatejch a slaboučkejch ... řekni mu to.

Flip Neblázni, neblázni (Krotí nafukovacího pejska) tamhle – trhej! Trhej – na něj ... masíčko (Pejsek ujde) No vidíš – utek zevnitř ...

Karel (Benovi) Máš chleba?

Ben Jak to víš?

Karel Já to nevím, já se ptám ...

Ben Tak to nemám ...

Karel (vytáhne rohlíky a Babi mu podá konzervu, Karel jí dá rohlík)

Flip A – rohlíčky jdou ... Babi, ty jsi chtěla ty brejle – tu máš – za rohlík. (Karel podává Babi nové rohlík)

Ben Pane – rohlíčky, co? Jestlipak víte, co do toho dávaj ... jen si dejte rohlíčky ... myši vocásky, tkaničky vod bot, rozemletý sandále, knoflíky, vajgla sem tam – jen si dejte rohlíčky ...

Flip (k Babi) – to víš, já ti tak naleťím na rohlíčky – vracej brejle!

Babi (bez brejlí, ke Karlovi) Sežer si ty gumáčky sám a vracej paštiku – pane, to by sis mazal hubu mou pomazánkou – to víš, že jo.

Flip Víš vůbec, kdo my jsme! Nebo

aspoň co jsme mohli bejt! Já jsem hrabě!

Ben Máme ti to předvíst!

Babi To by ti voči vylezly z důlků a koukaly by se co nejdřív utopit.

Flip Víš ty, jaký já jsem moh kouřit doutníky — takovýhle — nedosáh' bych na konec — zapalovala by mi to štafeta — jeden by tam nedoběh.

Babi To nebyly doutníky, to byly borovice ...

Ben To byly doutníky, ale veliký jako borovice!

Babi A ta vůně — ta se prodávala v kornoutech jako jedlý kaštany ...

Ben A toho kouře — když si tady pan hrabě zapálil ve společnosti, tak si celý večer hráli na schovávanou.

Babi Jo a když si vodorle, tak stáli všichni po kolena v popelu!

Ben Jo — a když to chtěl típnout, tak museli přijet hasiči se sekerama!

Flip Všeho ... všeho ... kamaráde — moh jsem mít všechno, na co jsem si vzpomněl. Před dvaceti lety — jenomže jsem měl smůlu — ležel jsem tenkrát ve špitále s asijskou chřipkou a už na mě nezbylo ... vily ... tépichy — peršanský ... starý majstři celý sbírky impresionáristů — svícny — stříbro, korále, perle, lustry, dogy na zlatejch řetězech ... všechno jsem moh mít, kdybych neležel s tou pitomou asijskou chřipkou ... che ... Mydlifousek ... co ... jako holič ... říkali jsme mu Mydlifousek ... vidím všechno — jako v biografu — kulicha přetaženýho přes uši — a vleče na vozečku — kolečka vobalený hadříčkama — pod dekou starej čínanský porcelán po deportovaným Zemlšmíldovi ... a dneska — zkus mu říct Mydlifousku ... Bene.

Ben Ani za nic ...

Flip Babi — řekni — Mydlifousek ...

Babi Jeje — ani za zlatý tele a prase dohromady ...

Flip No (ke Karlovi), zkus říct Mydlifousek ...

fousku ... no, řekni Mydlifousek ... no řekni ... řekni ...

Karel Mydlifousek ...

Flip No jo řek' ... řek'

Ben Řek' — řek' ... nám to řek' ... ale jemu ...

Flip Jo jemu ... jemu bys to neřek' ... vid' — vid' ... jemu bys to neřek', co ... no ...

Karel Neřek' ...

Flip **Ben**

No — neřek', jemu by to neřek' ...

Flip Páne — a dneska malí Mydlifouskové — huby plný žabích stehýnek — řekni mu dneska Mydlifousku a hned budeš vybírat popelnice ... nebo ten — tenhle pták ...

Ben Kukačka ...

Flip Pták Kukačka — podpatek smolil tejden — včas pochopil a dneska perský tepichy i na hajzlu ...

Babi A zkus dneska kuknout ...

Flip Co já moh mít — pane — a kvůli blbejm Asijatům a jejich křipce jsem musel cpát kamínky do ředkviček, abych uživil dcerušku a tři maminky.

Ben Já moh' bejt referent, ty troubo, referent! Děkuji vám soudruzi ... hnuli jste s tím ... děkuji ... děkuji ...

Flip No tak soudruško — neoplácávejte soudruha!

Hlavní referát vám přednese soudruh kolega Benedikt ...

Ben Tak například taková bruska, soudruzi. Bruska. Koukáte, co. Občejná bruska — a točí se ... točí ... a brousí! Brousí ... Bruska brousí! A to jsem, prosím, jaktěživ ke všemu brusku neviděl ...

Babi Dovolíte — taky se v tom trochu vyznám, totiž: povídám jim celer, ale dali mi křen a já jsem je tak zblblá, že eště dneska u soudu nerozhodli, jestli to nebyla mrkev, protože já křen vod petržele, pánové, poznám i potmě. Potmě já se, pánové, neznám!

Flip A já! Já! Mně kdyby táta v deseti letech nenafackoval, tak jsem moh bejt uznávanej malíř. V katalogu by stálo – začínal rejt kudličkou rybičkou srdíčka do školních škamen – dneska ty kamna stojej v Národní galerii ...

Ben A já moh bejt tvůj kritik – dusot koní – pád – ostříže zelené světlo zleva – – – nebo snad zprava – nebojím se říci, že uchvacujete pouhým tahem svého štetce a že hrrajete, že přímo rozehráváte obrovský symfonický orchestr člověkovy lidské duše a že při tom nespěcháte za zbrklými, povrchními a marrnivými kaskádami – – – ále

Flip A já – pane – kamínky do ředkviček ...

Babi Někdy se mi zdá o malé, skromné prodavače dětských botiček, netlačí tě tady bota, chlapečku hodnej činanej ... netlačí tě tady paleček ...

Flip Zkurvený botičky ...

Ben Vás je tu škoda, slečno, moh' bych vás dostat do televize – tak – rozstříhneme obálku a Marcelka bude tak hodná a odnese ji támhle panu předsedovi ...

Flip Hele, mámo, vylez z vany – ty tam maj zas vejra ... vona jde na druhou stranu ...

Ben Támhle, Marcelko!

Babi Aháááá.

Flip Tak mámo, pojd' třeba mokrá, to ti stojí za to, to je můra ...

Ben Támhle, Marcelko!

Karel Marcelka nás šidí ...

Babi A nešidí ...

Ben To se ví, že nešidí.

Babi To se ví, že nešidí.

Ben Ale trošinku šidí ...

Babi Ale nešidí ...

Ben Trošinku přece jenom šidí ... šidilka ...

Babi Nešidí ...

Flip Tak se hoši rozhoupejte, nebo vám to vypnu ...

Ben Ale šidí ... Marcelko ... támhle to vodnes – panu předsedovi –

Babi Von mě pan předseda vždycky vošmatává ...

Flip Ale! Kluci alou do postele – mámo, už nechod', to začíná bejt dobrý – holka šikovná ...

Babi Diváfi mně čafto pífí dopify, ve kterých fe mi fvěrují fe fvými radoftmi a ftaroftmi a fvou mě na křtiny a fvatby ...

Flip Mně – mně – a mně kdyby tenkrát nesvěřili ty cementárny, tak ze mě moh bejt dneska docela dobrej krejčí ...

Ben To nic není – já moh bejt učitelem dějepisu: ESVÉ psal básně, které svou krásou rozněcovaly rozbušky duší pro pravdu.

Babi Jak?

Flip

Ben Ne – ne, ESVÉ psal básně, které byly jasným důkazem toho, jak autor překrucuje realitu ... Nechci pocty!

Kdo řekl, že ESVÉ překrucuje realitu, řekl málo! Je třeba naprosto otevřeně říci, že ESVÉ byl nečistým zrnem v oku našeho jitřního jasu! Nechci pocty!

ESVÉ že byl nečistým zrnem v oku našeho jitřního jasu! Málo! ESVÉ byl přímo jedem napuštěným trnem v tlukoucím srdci národa! Nechci pocty!

Dlouho se říkalo, že ESVÉ byl jedem napuštěným trnem v tlukoucím srdci národa!

Ale!

ESVÉ byl ve skutečnosti věrným zastáncem pravdy a neohroženým bojovníkem proti lži – jak už jsem ostatně já tvrdil dávno před dvaceti lety!

No – teď chci pocty – teď chci pocty ...

Flip To nic neni! Já moh dějiny dělat! Nekecejte a plnou parou vpřed!

Babi Kapitáne, narazili jsme na skálu!

Ben V podpalubí je voda zmatek a šunka je moc drahá!

Babi A vlaky jezděj jako s hnojem!

Ben A platy jsou malé!

Babi A mužskejch je málo a ještě ke všemu jsou unavený!

Flip A vy jste kdo!

Ben Plavčíci!

Babi

Flip Tak nekecat a drhnout palubu!

Ben Ale trošičku se potápíme!

Babi

Flip Mlčet! Řek jsem, že vejdu do dějin, tak tam vejdu, i kdybych měl potopit největší loď na světě!

Karel Tak tos měl bejt radši tím učitelem dějepisu.

Flip Copak – tobě se nechce s náma na dno! Víš co by bylo, kdybych moh' bejt tím kapitánem!

Karel No – dostali by se do basy jiný...

Ben (ke Karlovi) Vid' – vid' – takovejch krásnejch teplejch místeček je všude – takovejch krásnejch teplejch místeček je – ať děláš, nebo neděláš, furt bereš peníze! Kdybysme se my dva spojili...

Karel No – a já jsem jednomu takovému místečkovi dal přes držku...

Ben (k Flipovi) Vidiš – víš co by z nás bylo, kdyby to takový jako je von nezkazili... víš kde my jsme mohli bejt... už to vidím – panečku – večírek – lokajové – už to vidím, Flípe – přinešte humry...

Flip A je po humrovi chuť na pivo?

Babi Nejlepší chuť na pivo je po huse...

Ben Tak to si dáme husu...

Flip Jo – vodněte humry a přinešte husy. No tři – tři – na kormidelníka je to moc tlustý...

Ben A pak pivo...

Flip A ještě jedno pivo...

Babi A tartarský bifteky...

Ben A chlebičky s kaviárem...

Babi A ještě pivo...

Flip Dobře, Babi, podívej, učednice, jak se točí...

Babi Páne, jak se točím, a ještě pivo...

Ben A topinky...

Flip Topinky ne, ty bys mi je sežral...

Babi Jo – ty bys mu je sežral...

Ben Co – já že bych ti sežral topinky...

Babi Von že by ti sežral topinku?

Flip Pamatuješ, Bene, jak jsi mi sežral topinku?

Babi ... jak jsi mu sežral topinku...

Ben Prosim tě – co já bych ti žral topinku!

Babi Co by ti žral topinku...

Flip No jen si vzpomeň – jak jsi mi sežral topinku...

Babi No jen si vzpomeň...

Ben Já ti sežral topinku! Tys mi sežral topinku!

Babi Tys mu sežral topinku!

Flip Já že ti sežral topinku? Tys mi sežral topinku!

Babi Tys mu sežral topinku!

Ben Tys mi sežral topinku!

Babi Tys mu sežral topinku!

Flip Mlč, prcku!

Babi Mlč, prcku!

Ben Ty mlč, prcku!

Flip Dyť se přiznej!

Babi Dyť se přiznej!

Ben K čemupak bych se asi přiznával, co!

Flip K čemupak bych se asi přiznával, co! Tak to tam byl asi někdo třetí...

Babi Tak to tam byl někdo třetí!

Ben Jo, tak to tam byl určitě někdo třetí...

Flip No jo – nejspíš skříteček Eduard Topinka – přišel – podle dveře, uviděl topinku a sežral mi ji – prosím tě a tys mě tenkrát kvůli pitomý topince chytil pod krkem!

Babi Jo tys ho chytil pod krkem...

Ben Co – já tě chytil pod krkem – tys mě chytil pod krkem!

Flip Tys mě chytil pod krkem (**Chytne Bena pod krkem**)

Babi Tys ho chytil pod krkem!

Ben Flipe, dám ti do huby!

Flip Jeje – slyšeli jste to, slyšeli jste to všichni – dám ti do huby – kdo to řek', kdo to řek' – dám ti do huby...

* **Babi** Kdo to řek'...

Ben Co! Ty že mi dáš do huby, já ti dám do huby...

Flip Já bych ani kuřeti neublížil!

Babi Von by ani kuřeti neublížil!

Ben Co! Ty že bys neublížil kuřeti! Kdyby žádný kuře nebylo nablízku!

Flip Já můžu v líní klidně bydlet a kuřata můžu po mně špacírovat a ani se nehnu z vopatrnosti, abych nějaký nezamáčk'.

Babi A můžou ti klidně klovat vlásy, vid'.

Flip Bodejť – a když nepude električka, tak je vysedim.

Babi Vidiš, co všechno dovede.

Ben Když jsme si, Flipe, vykali, byli jsme jeden k druhému uctivější – rád na to vzpomínám...

Babi Vidiš – rád na to vzpomíná.

Ben Neviděli jsme se už někde, pane.

Flip Flip, pane...

Ben Ben, pane Flipe...

Flip Těší mě, pane Bene...

Ben Ale kdež – mě velice těší, pane Flipe...

Flip Nenene – mě velice těší, pane Bene...

Ben Ale to jste na velikém omylu, pane Flipe, mě velice těší.

Flip Co vás to napadá, mě to těší daleko víc, pane Bene...

Ben Měl bych pro vás práci...

Flip Jo práci – děkuju...

Ben Prácičku.

Flip Prácičku? To je ovšem něco úplně jiného... a copak... jakpak... no – kolikpak?

Ben Ale celkem nic...

Flip Jo celkem nic – děkuju...

Ben ... celkem nic na práci.

Flip Celkem nic na práci? V příjemném prostředí, ne?

Ben Na ulici.

Flip Jo tak, losy neprodávám, losy kradu.

Ben Ale kdež. Jen tak sem tam hop hop hop. Jako tajný.

Flip Hop hop hop?

Ben Bedlivě...

Flip Bedlivě...

Ben Pak nenápadně...

Flip Jakoby nic – ježiš, vy jste nenápadnej...

Ben A pak: za ní! (**Chytanou Babi**)

Flip Áááááááááá, už to máme... podivejme...

Ben Podivejme... copak, copak, ale ale... nonononono... Sednout!

Flip Co nám tu vysedáváš!

Flip Páne – to jsme si zase jednou

Ben pořádně mákli, co...

Flip Nononono! Copak ty šeredná rybičko – hele – to je žralůček... jedeš pryč! Ty jsi nákladní, že jo – tak koukej, ať nemáš zpoždění – jed', neplácej tím vocasem! Hergot – co to je... blechy... pánové, mám blechy – blechy – že von vez blechy a ne pomeranče... blechy... vycvičíme je! Na vši se vykašlem – ty jsou líný! Nejdřív je vycvičíme a pak nám udělej hydroplán! Pojdte, holky – svačina – tady máte ruce – pijte – a hned potom pudete do práce.

Páni – kde já moh s těmahle schopnostma dneska už bejt – a kamínky do ředkviček... vycvičím je – (**ke Karlovi**) co tomu říkáš...

Karel No...

Flip No co no...

Karel Že to není špatnej nápad...

Flip Že ne – vid'?

Karel A ještě by se dalo vydělat na vodznáčkách...

Ben Prosim, беру! Beru – vodznáčky – prosím – kulatý, kolem dokola zlatý lemování a uprostřed tečka

z pravý krve – a necháme jich udělat čtrnáct milionů po koruně – to je, to je kolik...

Flip No čtrnáct milionů.

Ben Přesně!

Flip To je... čtrnáct milionů.

Ben No vidíš – taková blbost a stačí, aby se člověk vobklopil chytřejma lidma.

Karel Já jsem spíš myslel, že by mohly bejt čtvercový...

Flip Tak hele – hele – všeho moc škodí – jednou se mi ucho utrhne... pane náměstků... ty miliony... kolik z toho dostanu...

Ben Ale – vem si všechno, tajemníku...

Flip Tak a postavím z toho akademii pro malíři a hned vedle ředkvičkový pole, kdyby nešly vobrazy a... zubní ambulatorium – nějak mě bolejí stoličky...

Ben Mně ti taky – tadyhle – že jo, podívej, podívej... že se mi kejkla – podívej, že se mi kejkla (**ke Karlovi**).

Karel To taky není zub, to je červ!

Ben Řek' jsem, že budou kulatý, tak budou kulatý!

Flip A nejedem! A nejedem! Pánové a dámo – nejedem! Nejedem a ještě ke všemu stojíme a navíc nejedem!

Ben (**ke Karlovi**) Jdi vod toho, ty nemehlo!

Flip Sediš, čumíš a držíš se kormidla a pleteš nám hlavy čtvercovejma vodznáčkama, řekli jsme, že budou kulatý, tak budou kulatý! A nejedem!...

(**Kormidlo se točí**)

Tak – a někdo je dole a točí nám kormidlem!

Karel No – a já jsem s nim domluvenej!

Ben Já to věděl, že seš darebák. (**Jdou na Karla**)

(**Karel se protáhne a Flip, Babi, Ben se rychle uklidí**)

Karel No – hnuli jste s tím, generálové... chlebičky s kaviárem... ostře zelený světlo zleva... dusot koní –

Flip (**špitne**) Řekli jsme, že budou kulatý...

Karel Vy tak dělat dějiny. Vy tak akorát podělat dějiny.

Flip Já jsem jednou slyšel, že se kolotočář vozral a točil pasažéry až do rána.

Ben Budeme veslovat, budeme veslovat! (**Vrhnou se k veslům**)

Karel Veslujete obráceně, generálové.

Flip My jsme takhle veslovali celou dobu!

Ben My jsme tak museli veslovat, abysme tě měli na očích!

Flip Takže – jestli tomu dobře rozumím, tak jsme se vlastně od pevniny vzdalovali...

Karel No – tolik jste toho zase neneslovali...

Babi I ne, i ne, hoši – musím vám sdělit, že i když jste veslovali obráceně, že se přesto k pevnince blížíme, jednak to vím podle toho, že to, co plivnu do moře, plave tam, a jednak se ta pevninka nápadně zvětšuje, protože na začátku jsem viděla jenom obrysy, teďka už jsou vidět nějaký stromy a skály...

Ben No jo, no jo – já vidím docela domeček s komínkem a komínek s kominíkem...

Flip Jo jo a je kominík kudrnatej?

Ben Jo!

Flip Tak je to Kudrna!

Ben ...a na dvorku jsou slepičky s kuřátkama... ne ne... to jsou housátka...

Flip No jo – husy – husičky – ty chtěj šišky... ty toho sežerou... husa na, husa na...

Babi Dej mi, dej mi, já jsem husa...

Ben Já je slyším, jak se krásně nahnají... nahnají nahnají... dej mi taky.

Flip Tobě nedám, ty seš husák, ty si žrádlo vymysli.

Karel Vopatrně, mládenci, abyste to nepřejeli.

Přestávka.

Všichni spí. U voru je malý ostrůvek. Trosečnický. První se probudí Babi.

Babi Je, heleďte – ostrůvek – zrovna takovej, jako se na něj dělaj kreslený vtipy. Hele, Flipe, Bene – usnul. Von taky usnul.

(Karel spí)

Flip Podívej – vostrůvek...

Ben Vostrůvek – vostrůvek. Vydělávat musíme. Vydělávat!

Flip Politikou jsme si nevydělali, zkusíme vydělat reklamama.

Ben No a jeho **(Karla)** zblbnem.

Babi A přivyděláme si reklamama.

Flip No – to jsem chtěl říct – přivyděláme si reklamama.

Ben Přivyděláme si reklamama a jeho zblbnem.

Babi Přivyděláme si reklamama a jeho zblbnem.

Flip Mohli bysme si přivydělat ještě reklamama.

Ben No, to jsem myslel – že si přivyděláme reklamama a jeho zblbnem.

Babi Co kdybychom si přivydělali reklamama a jeho přitom zblbli...

Flip To je nápad – přivyděláme si reklamama a jeho zblbneme.

Ben Dáme do toho trochu pepře...

Babi Na oleji osmažíme –

Flip Posypeme cibulkou –

Ben Napícháme do toho šnitlik –

Babi Pokapeme kečupem –

Flip A navrch postavíme vokurku jak koleno a do rohu pirohu, kdyby přijeli hosti a neměli chuť na vokurky.

(Karel promluví cosi ze spaní)

Flip Nebojte se, ten spí jak pařez...

Ben Zblbnem ho reklamama!

Babi Na Bělehrad!

Ben Karle!!

Flip

Karel Já vím, obchodní dům PRIOR.

Ben Pánové, včera vám uvařím polívku z těch písmenek. Dám si s tím práci a každému sestavím z písmenek, kde se kdy narodil, jak se jmenuje a číslo vobčanky... Co tomu říkáš, Karle?

Karel Člověk musí bejt připravenej na všechno.

Flip My jsme.

Ben My jsme! Rozdělíme si služby a budeme hlídat.

Flip Co budeme hlídat?

Ben Jeden druhýho. Budem hlídat a klidně můžou přijít.

Flip To se ví. Kdo může přijít?

Ben Zblbnem ho.

Flip Kdo může přijít?

Karel Mořský koně.

Ben Mořský koně? Ať přijdou. Zkrotíme je, zkrotíme je, že budou poslušný jako holoubci...

Flip A taky je trochu zkrátíme...

Ben Co?

Flip No zkrátíme je vo nohy – nejlepší konina je z kejty...

Babi Pijte mlíčka

zrůžoví vám líčka

Pánové – pánové – já jsem vaše tetička, já vám nesu mlíčko...

Flip Co nese?

Ben Mlíčko.

Flip Tak to nejsi naše tetička, naše tetička...

Ben Naše tetička nám nosí zásadně pivo...

Flip My mlíčko nepijem, my koťátka nešídíme...

Ben A nikoho se nebojíme!

Babi Ale pánové – já jsem vaše maminka a nesu vám pivo...

Flip Jo tak, to seš naše maminka...

Babi ...pánové, já jsem vaše maminka, nesu vám pivo a najednou báb – a já jsem upadla a pivo jsem vylila.

Ben Vylila nebo vypila?

Babi Vypila ...

Flip Tak to seš pěkná maminka ...

Babi Pánové – já jsem vaše babička, nesu vám pivo, najednou báb a já jsem upadla ...

Flip ... a pivo jsi vypila ...

Babi Báb a přinesla jsem vám rum!

Flip Jejej – tak to jo, to seš naše babička ...

Flip Tak copak si přejete, naše babičko?

Babi Páni inšpektoři!

Flip Hergot, matko – jak to víte, že jsme inšpektoři?

Ben No – inšpektoři.

Babi Tak vy jste inšpektoři?

Flip No vy jste přece říkala inšpektoři ...

Babi Co jsem říkala?

Ben Inšpektoři.

Babi Tak přece jen inšpektoři – doufám, že policejní a ne školní, pánové inšpektoři, páni inšpektoři – já jsem vaše babička ...

Flip Tak copak si přejete, naše vaše babičko?

Babi Páni inšpektoři ...

Flip Sakra, matko, jak to víte, že jsme inšpektoři?

Babi Tak vy jste inšpektoři?

Ben No vy jste přece říkala inšpektoři?

Babi Co jsem říkala?

Flip Inšpektoři.

Babi Tak přece jen inšpektoři – doufám, že policejní a ne školní, pánové ...

Ben Inšpektoři.

Babi Páni inšpektoři ... já jsem vaše babička ...

Flip A copak si přejete, naše vaše babičko?

Babi Páni inšpektoři!

Flip Hergot, matko, jak to víte, že jsme inšpektoři ...

Babi Tak vy jste inšpektoři!

Ben Ale vy jste přece říkala, že jsme inšpektoři ...

Babi Co jsem říkala?

Flip No inšpektoři ...

Babi Tak přece jen inšpektoři – doufám, že policejní a ne školní ... páni inšpektoři ... já jsem vaše babička.

Flip Copak si přejete naše vaše naše vaše babičko!

Babi Páni inšpektoři, já jsem vaše babička.

Ben Takhle kdybyste přivedla vnučku.

Babi Mám, mám – dvě vnoučátka jako kuřátka, kuřátečka žlutoučký ...

Flip Sakra, matko, to je máte po žlutence ...

Babi A chytrý – chytrý – a hodný a šikovný, ale hlavně chytrý – co chytrý – hlavně šikovný a chytrý – jen vyšly vobecnou, už se vobě vdávaly.

Ben No na kuřátka to pořídily dost brzo ...

Babi Pánové inšpektoři – já mám uši jako loveckej pes!

Flip Jako co má uši?

Ben Jako loveckej pes ...

Babi Co říkal?

Flip Že má uši jako loveckej pes – von je má spíš jako veverka – roztrepený ...

Ben Tak já mám u tebe uši jako veverka.

Flip Podívejte, jak kouká, podívejte, jak kouká, ten z toho bude ěmpanchovej ...

Ben Zblbnem ho ...

Babi Dej tam do toho, Flipe, eště pálivou papriku ...

Flip Jo – a koupíme ji vod cikánů. – Bene, říkal jsi, že si rozdělíme služby a že budeme hlídat. Říkal?

Ben Říkal.

Flip Nevodsloužil bys to dneska za mě tady s babičkou? Babička zná fůru hezkejš pohádek – určitě zná i tu vo tý zlatý rybce ...

Ben Jo, babičko? Vy znáte tu vo zlatý rybce...

Flip No vidíš – dáš si babičce hlavu do klína – no, babičko, vo tý zlatý rybce...

Karel Radši vo tý barevný – tu zlatou by voni hned ukradli...

Flip No, babičko, tak jedem – byl žil... no, byl žil...

Babi Byl žil jednou jeden rybář a ten se jmenoval Flip...

Ben Jo – tak takhle to, babičko, není, ten rybář se jmenoval Vávra...

Flip No tak vo Vávrovi, babičko – bylo žilo jednou jedno Vávro a to rybařilo...

Babi Hoši – něco šplouchlo... to byl šplouch jak vod velryby...

Flip Notak vo šplouchovi, babičko – byl žil jednou jeden šplouch... dej si, Bene, babičce hlavu do klína a určitě ti tu nebude smutno.

Ben Nám! Nám tu nebude smutno, protože si dáš babičce hlavu do klína ty a budem pohádku vo šplouchovi poslouchat spolu...

Flip Tak a dost – jsem hrozná chobotnice – chapadlovatá – húúúúú všechno sežeru – a přísaju, třeš se, babičky...

Ben A dost. A dost! Nech toho, máš sloužit, tak služi!

Flip Jojojoj – bijú nás cigánou, bijú, bijú nás. Dělnikou z nás narobili – Bene – mam doma starú chorú mamičku... celá horúca je – nemožem slúžiť – joj, musím za ňu... doktory k ní nechťej chodit a platíme všetko – všetky ty pojišťovacie platby platíme... ani obvodní doktor nechce príjít – dokud mu nevrátíme zimník... a mamička ma čaká...

Ben Tak mamička ťa čaká...

Flip Joj čaká – minulý týždeň plavec-ké závody vyhrála.

Ben Chuděra malá – je celá horúca, ale jak skočí do vody, plave a mrská se jako rybička ploutvička... plave

a mrská se jako rybička ploutvička... plave jak motorová lodička...

Babi (která se mezitím převlékla za svůdnou ženu)

Líčidla

voňavky

řasy a obočí

každého ochočí

(na Bena) Jsem hrozná chobotnice chapadlová – Flipe, uděluji ti volno na celou noc.

Flip Co byste radši, slečinko – koňak, whisky, vodku...

Babi Vodka s ledem...

Ben Ovšem, Flipe, skoč pro led...

Flip Že vy byste radši předtím slaný tyčinky.

Babi Dívenka by radši slaný mandle.

Ben Jdi pro mandle.

Flip Ježíš, Bene, ty si musíš jít lehnout – tobě naskočily mandle – to nejsou mandle, to jsou snad přímo kokosový vořechy...

Ben Jak se vám líbí Praha?

Babi Tak málo mužů nosí ženám květiny...

Ben Ano a Národní divadlo je večer i za noci slavnostně ozářeno – Flipe, chytej ryby, chytej ryby!

Flip Kdepak, já jsem babka uváděčka – nechcete kukátko – jedno kukátko, prosím, i národní umělec má sem tam plombičku...

Ben Svůj širák odhazuji v dál...

Flip Bodeť bys vodhazoval cizí...

Ben Hle s grácií tam leží on...

Flip Podívejte na mrchu, na grácií – válí se tam se širákem...

Ben Svůj širák odhazuji v dál...

Flip Tak – vodhodil jsi širák – to je Syráno ve tří ráno a teď abyste viděla, že nezapomínáme na děti – tak taková jedna vošklivá baba ježibaba... jo... rozumíte... a na střeše dvě děti a vona hned na ně zhurta – kdopak mi to loupá perníček, ale voni se nedali a zase hned – to nic – to jenom větříček...

Ben Mohu vás pozvat na malou projížďku noční Prahou? Taxi – taxi!

Flip Hyjé – ludry líný!

Ben Jakmile jsem spatřil vás

srdce mi řeklo

a říká zas

tu smutnou pani ukonejší

ty pohyby

ta tvář

to tělo

šikmooké gejši

Flip Jak to jezdíš

ty nádivo

To vidím, že nejsi zdejší!

Ben Zastavte kočár, pane kočí

Půjdemě někam na pivo!

V této vinárně jsem, slečno, vždycky sedával s umělcima.

Pardón –

Flip Máte přání, pane – – jo, tobě

tak akorát jednu do rypáku, co ...

Ben Menu bitte – abršnell!

Flip Máme jen buřty s cibulí – račte raději špecialitu.

Ben Samozřejmě – rád připlatím!

Flip Tak to budou jednou buřty bez cibule – dáme něco k pití ...

Ben Hrachovou polívku ...

Flip Hergot – tos jí dal lomcováka.

Babi Pane vrchní ...

Flip Jo – to bude raz dva tři – pude te tadyhle přes kuchyň na dvůr a tam už to ucejtíte ... a nepsat po zdi! (**Dostane diškréci**) Ale jo, slečinko, vy si napište, vy si napište – křída je na vokýnku ...

Ben Na půl!

Flip Je je – co na půl – nemáte marky, výměním vám to jedna ku pěti ...

Ben Što vam nada?

Flip Nnic-nic – my máme příspěvky zaplacený na dvacet let dopředu ... Mohu vás, slečno, pozvat na malou projížďku loďkou?

Ben Jak se vám líbilo u Králíčků, milostpane ...

Flip Nekecej a vesluj ...

Ben Vezmeme to k jezu ...

Flip Pode mnou se vám mně jednou splaší přímo sám kůň ...

Ben A že jste nesekočil, milostpane ...

Flip To je právě to – já nemoh – já byl k němu uvázanej ... abych nespád ...

Babi A von byl poručík, měl ženu a tři děti a mně nosil sněženky – černý vlasy, knír jako maďarskej gróf, hladkou a pružnou kůži na prsou a chloupky ... chloupky a nosil mi sněženky ...

Flip Jestlipak jsi ty, Bene, taky někdy nosil své dívce sněženky ...

Ben Jo – já tak akorát kufry ...

Karel Já už jsem se lek', že jsem se dostal do špatný společnosti ... jestli jste si, panstvo, ráčili všimnout, tak už jsme hodinu u břehu.

Flip Hurááááá – sežral to – hu-

Babi ráááá – nevyšlo jim to ...

Ben

Karel Ale vyšlo ...

Flip Co ...

Ben Co jim vyšlo?

Karel No vyšlo jim to ...

Flip No co jim vyšlo – jsme tu akorát ...

Ben Jo, jsme tu na čas ...

Karel No jo – ale kde ...

Babi Já, hele, to je krásnej vostrůvek trosečnickej ...

Karel No splet jsem to, no, splet jsem si směr ...

Ben Aspoň nebudeme platit nadměrný metry – kolik za tohle můžou chtít – je to bez električky, podlaha z písku – bez topení ...

Flip Ale víš ty, kolik nám zase napočítaj vodný ...

Babi Loď! Loď! Úplně chlupatá loď, loď plná chlupatejch policajtů.

Ben Sakra – tady se jim schováme jedna radost –

Flip No jo – já si dám před vobličej ruce, aby mě neviděli.

Karel A co takhle, kdybyste ze sebe udělali racky a ulítli jim...

Babi To není špatnej nápad – to není zlý... pánové...

(Flip, Ben a Babi udělají ze sebe racky a začnou lítat kolem Karla, který je začne krmit rohlíkem).

Policajt Co to tu děláte, čoveče!

Karel Nevidíš – krmím racky...

Policajt Racky, čoveče, jo, to vidím, ale jinak...

Karel Jinak? Jinak se mám dobře...

Policajt Dobře – jó – čoveče a co to máte na sobě!

Karel Noční košilku – dokrmím a pudu spát!

Policajt Košilku – jó, čoveče! **(Obrátí se k lodi a volá)** Nic – jenom nějaké vejlečník krmí racky – provedu – opakuji rozkaz, staršino – vrať se na loď – rozuměl jsem, pane poručíku, vracím se na loď...

(Rackové se na něho vrhnou)

Jedete, potvory! Tady se někdo chechtal!

Karel No – racek – chechtavej...

Policajt Helejte, chechtavej, vy čoveče – nějak se mi nezdáš, ale nemám čas, honíme vězně! **(Odbrodí se)**

Flip

Ben Dobrý, Karle...dobrý...

Babi

Karel Hm.

Ben No co hm...

Flip Tak se seber a udělej si racka a letíme...

Karel Já racka neumím...

Ben No vidíš, vidíš, kdybys celou cestu nekecal a učil a učil a učil se, tak jsi mohl teďka s náma letět domu...

Flip A nic jinýho taky neumíš – třeba kapříka, nebo brabce, nebo aspoň špačka...

Karel Zhola nic...

Babi Tak se to tady uč a my ti sem budem lítat s jídlem, než se to naučíš...

(Flip a Ben odletí, Babi se hned vrací)

Babi Hele hele – neflákej to, neflákej to, čoveče... Já tě mám ráda, víš, za ty prachy, co jsme vydělali na reklamách, si koupíme domeček a zahrádku a budem tam na tý zahrádce pěstovat ředvičky, salát a mrkvičku, já budu mít svatební šaty s krajkami a tadyhle budu mít svatební brož velikou jako tenisák – z diamantů – pravejch – svatbu uděláme na radnici a pak v kostele – v kostele velikánským gotickým...

Karel Pryč! **(Zamává rukama a uletí na druhou stranu)**

Babi Hele – hele – kam to letíš, kam to letíš! Jo tak – ty mě nechceš – von mě nechce – tak ty mě nechceš za ženu, za ženu si vzít, von si mě nechce – no ale to se teda mejlíš, to se teda mejlíš, kamaráde, tebe já já si ujít nenechám – **(Udělá si leťadlo a odletí za ním)**

Ben

Flip (vracejí se) Áááááá – teď – už ho má. **(Zazní svatební pochod, Flip s Benem mají cedule Happy end, Babi táhne Karla k oltáři)**

Babi Tak řekni ano – slyšíš k sakru – řekni ano... nebo aspoň jo...

Karel Mydlifousek...

Ben Řek... řek' – řek Mydlifousek.

Flip

Babi No jo, ale ať řekne ano... ano.

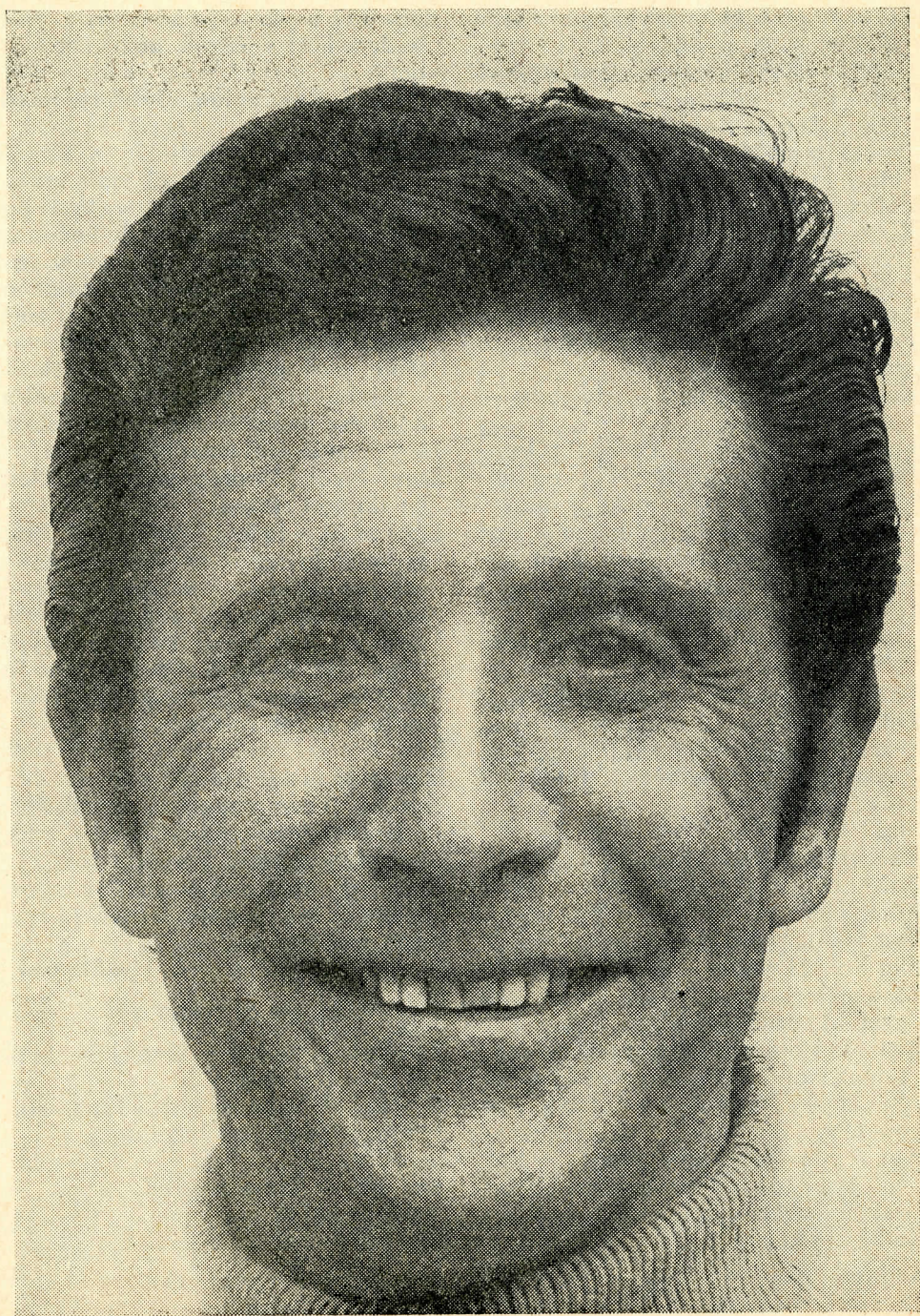
Ben Tak – čoveče – řekni jí to, když to chce tak slyšet...

Flip Řekni, že se všim souhlasíš, co ti vláda předloží, no řekni ano...

Karel Ne...

Ben No – konečně řek' – řek' – všichni slyšeli

Flip řek' – řek' ano – ... řek' ano!

MIDEM

Cannes

1969

VLEVO GILBERT BÉCAUD, VPRAVO THE EQUALS.

PETULA CLARK

ZDÁ SE TO BYT NEUVĚRITELNÉ, ALE ZPĚVAČKA, KTERÁ DNES PATŘÍ K NEJSILAVNĚJŠÍM I K NEJPŮVABNĚJŠÍM, MĚLA SVŮJ PRVNÍ HIT UŽ V ROCE 1952, KDY JEJÍ NAHRÁVKA WHERE DID MY SNOWMAN GO SE OBJEVILA V ŽEBŘÍČKU ANGLICKÉHO NEW MUSICAL EXPRESSU A TENTÝŽ ČASOPIS JI VE SVÉ ANKETĚ V ROCE 1953 UVEDL NA SEDMNÁCTÉM MÍSTĚ. V ROCE 1966 SE V TÉŽE ANKETĚ UMÍSTILA JAKO TŘETÍ NA SVĚTĚ, O ROK POZDĚJI SKONČILA PÁTÁ, VLONI OSMÁ. JEJÍ KARIÉRA ZŘEJMĚ PŘETRVÁ VĚKY, NEJSPIŠE PROTO, ŽE PETULA MÁ TEN VÝJIMEČNÝ DAR IMPONOVAT MLADÝM STEJNĚ JAKO „DŘÍVE NAROZENÝM“, A TO BEZ OHLEDU NA HRANICE.

Zásahu na tom mají i její jazykové schopnosti. Písničku Downtown (Pátá) nazpívala v roce 1964 v angličtině a stala se tak po deseti letech první anglickou zpěvačkou, která obsadila první místo v americké Hit-Parade (před ní to byla Vera Lynn). Tutéž melodii pak nazpívala francouzsky, německy, italsky – a byla první ve Francii, NSR i Itálii. A podobně to je s jinými snímky – za My Love dostala zlatou desku v Americe, M'sieur se prodalo miliónkrát v NSR, zlatou za píseň Romeo si vyzpívala ve francouzštině. A tak Petula jezdí světem a sklízí úspěchy v Japonsku, Kanadě (kde předloni překvapila čtyřřodinovou „one-man show“) i u nás, kde po Downtown vešla díky Houpačce ve známost především píseň My Love.

Petula Clark může zastíňovat své kolegyně také díky svým mimořádným profesionálním zkušenostem, vždyť již v devíti letech (zpívat začala v sedmi ve sboru v chessingtonském kostele), vystupovala v britském rozhlasu pro frontové vojáky. Když při jednom leteckém náletu všichni opouštěli studio, ptal se režisér, který nechtěl přerušit vysílání, zda by někdo zatím nechtěl pro vojáky zazpívat. Přihlásila se Petula – a o tři roky později už slavila své pěstitě vystoupení na veřejnosti!

Petula pochází z hrabství Surrey z městečka Epsom, kde se 15. 11. 1932 narodila. Jméno zdědila po otcových přátelích, z nichž muž se jmenoval Pet a žena Ula. Toto jméno jí svou zajímavostí pomohlo v kariéře, už jen proto, že zaznělo v jejích nahrávkách Java pour Petula (to byl její první hit ve Francii, kam v roce 1959 přesídlila) nebo Petulas Twist. Ve Francii se Petula v červnu 1961 provdala za zdatného obchodníka Clauda Wolffa, který se stal jejím manažérem. Mají spolu dvě děti, sedmiletou Barbaru a pětiletou Catherinu. Také v tomto směru je Petula raritou mezi kolegyněmi, dokonce si přeje mít další dítě, ale pracovní závazky v podobě filmů Finian Rainbow a Goodbye Mr. Chips jí v tom zabránily. Povolání a soukromý život dovede Petula Clark zajímavě spojit – když například natáčela v Hollywoodu Finian Rainbow (s Fredem Astairem), koupila zde dům a přestěhovala se do něj i s dětmi. Jinak žije ve starém viktoriánském domě na cestě z Paříže do Versailles a ve vile u Ženevského jezera.

Během své éry na gramofonových deskách přešla Petula Clark od společnosti Columbia přes Polygon a Deccu až k Pye – pokud jde o nejvýraznější hity, lze je časově rozdělit do dvou období. V tom prvním, na přelomu padesátých a šedesátých let, proslavily Petulu Clark písně jako Little Shoemaker, Majorca, Suddenly There's A Valley, With All My Heart, Alone, Baby Lover, Sailor, M'sieur, Romeo, Chariot, My Friend The Sea a Ya Ya Twist, zatímco ve druhém, které sahá od velkého bestselleru Downtown až po dnešek, se nejvýrazněji prosadily její nahrávky I Know A Place, My Love, další velký hit This Is My Song (Chaplinova píseň z filmu Hraběnka z Hongkongu), Don't Sleep In The Subway, The Other Man's Grass, Wer kann das verbieten, Don't Give Up nebo Kiss Me Goodbye. Na většině těchto desek se autorsky i producentsky podílel známý Tony Hatch, který má zásluhu i na poměrně moderním a většinou „neslazeném“ stylu, kterým si zpěvačka udržuje příznivce mezi mladými lidmi. Downtown se dokonce stal standardem v beatové oblasti a když jej jednou bez valného úspěchu nazpíval její přítel

Frank Sinatra, „pomstila“ se mu příznačným způsobem – natočila beatovou verzi jeho slavných Strangers In The Night!

Uvádět všechny ceny, které Petula Clark ve své bohaté kariéře obdržela, by bylo příliš dlouhým výčtem, a tak připomínám jen trofej veletrhu MIDEM v Cannes za největší prodej desek ve světě v účetním roce 1966–67 nebo setkání s britskou královnou na loňském filmovém představení pro královskou rodinu. A z mnoha dalších zajímavých vlastností, které charakterizují její profesionální i nadšený přístup k práci, připomínám alespoň její nechuť k „neživým“ televizním představením, které naopak většina zpěváků vítá, neboť jim pomohou zakrýt nedostatky, kterými si Petula Clark zatěžovat hlavu nemusí.

JAROMÍR TŮMA

**PETULA
CLARK**

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ BRNO

MÁM ČAS

HUDBA: MIROSLAV HANÁK

TEXT: RŮŽENA SYPĚNOVÁ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium beat

1.2. Ne, ne, ne, nechci se vdá - vať, at si mi vzkazu - jí, at počká já ještě
jen at se sou - ží, jak mi to vzkazu - jí, já ještě
bělostná s lá - vou, vě - neček myrto - vý. Ať si mě lá - kaj zhnízda,
po deštivou - žích skáču si po - ta - jí. ještě mě (nema - jí, ještě mám períčka bí - lá ještě si
k slunci létám. Mám čas na vaše vá - bení, mám čas navšechno trá - pe - ní
mám čas na lás - ku, čas ještě mám - mám.
Mám čas na va - še vá - be - ní. Repeat and fade out.

PÍSNÍČKA K TÁBORÁKU

ZTRACENKA ZPÍVÁ

HUDBA I TEXT: JARKA MOTTL

© EDITIO SUPRAPHON

PRAHA-BRATISLAVA 1968

Svižně

Dmi A7 Dmi A7

Pí-seň le-sa me-lo-di-í svou roz-toula-ným srdcím ne-dá

Dmi F Ami Gmi A7

spát, - do- kud má-me ne-be nad hla-vou, kdo by ne-byl

Bb A A7 F D7

na tom svě-tě rád. - Ztra-cen - ka si zpí - vá,

G7 C7

nad ka-ňo-nem stou-pá dým, - vlahka, drahá všem,

F G7 C7 C+

spí-vá sobzo-rem, tá-bo-rák - už do-ho - ří - vá.

F D7 G7

Šťastný úsměv z tvá - ří nikdo nám nemů - že vzít, - pro-to že

F Cmi D7 G7 C7 1. F 2. F

do-kud slun-ce zá - ří roman-ti-ka bu-de žít. - žít. -

CHERCHEZ LA FEMME

ZPÍVÁ KAREL ŠTĚDRÝ

HUDBA: ZDENĚK MARAT

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

FOTO P. JASANSKÝ

Medium-tempo

Proč se mám hůř než- i kdo z vás, proč klesám hloub, šed- ne mi
žil tak ja- ko grof. Jak ži- ju dnes? Ach, ško- da
jen za dlouhem dlouh, proč zpívám dál, když ne- mám

vlas? Od- pověd' za mne vy- sio - ví jas- ně a pád- ně u- slo-
slov. Proč dťu jen bí- du s ne- sná - zí, od- kud můj u- děl po- chá-
sluch, proč mi má gá- že ne- sta- čí? Od- po- věd dám co nejkrat-

ví: cherchez la femme. Dří- ve jsem A- tak
čí: chá - trám, - což mě mí - chá, - a- bych dál ty trable

táh, be- ru ié- ky v ta- ble- tách, tu mě pá - íí, tu mě

pi - chá. - Nu a důvod? Čert ho vem: Cherchez la femme. Proč dě- íám'

MY PLUJEM S LODÍ SVOU

HUDBA I TEXT: BOHUMIL DĚDEK

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di foxtrot

mf C G7 C

My jsme plavci, sladko-vod-ní ná - moř - ní - ci, propili jsme hezký světa
Vpřístavech, kde za-kot-ví-me už nás če-ká mnoho přátel, mnoho vítá-

G

kout, - dívky, když nás z břehu shlednou, rud-nou ví- ci
ní - a my už to předem ví-me, že nás ře-ka

C

a každá by sná-mi chtěla plout. - Kdepak, hol-ka, co tě ve-de,
ne-u-vi-dí až po sví-tá-ní. - Vhospo-dě už ve-se-le hrá

C7 F A7 Dmi

čas je krát-ký, ne-můžem tě ni-kam k so-bě brát. -
har-mo-ni-ka, o-zý-vá se hla-hol, zpěv a smích. -

F C G dim G7

Počkej si, až připlu-je-me za-se zpát-ky, pak nám můžeš svoje srd-ce
Stejně je moc krásnej život ná - moř - ní - ka, až na souši nebo na lo-

C F C

dát. - Počkej si, až připlu-je-me za-se zpát-ky,
dích. - Stejně je moc krásnej ži-vot ná - moř - ní - ka,

G7 C Adim G7 C G7 C

pak nám můžeš svoje srd-ce dát. Jó hů hů My plu-jem s lodí svou
ať na souši ne-bo na lo-dích.

C4 F C4 F C C G7 Cdim C Cdim C G7

vo-dou mod-rou a na - še ře-ky jsou La-be sO-drou, že má - me

C C4 F C7 C

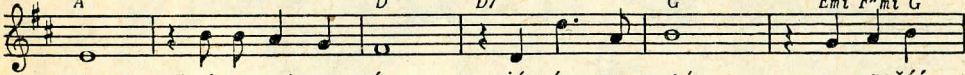
ve svě-tě po- věst do-brou má nás námoř-ní-ky kaž-dý rád. -

SÍŤ HOUPACÍ

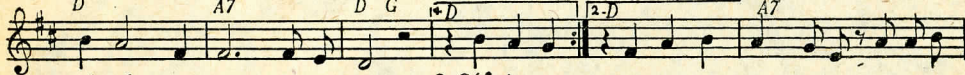
HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ / TEXT: PAVEL VRBA
© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Slowly

1. Síť houpa- cí já koupil vám, však je-jí vlá- na zejí prázdno-
cí já koupil vám a najal vá - nek, a-by vás vní
cí já koupil vám a najal vá - nek zaplat vý-teč-

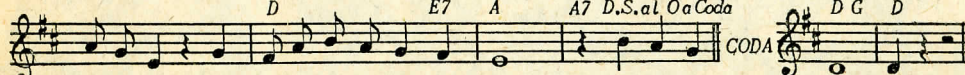
tou. K vá se o-bra- cím, já vás se ptám, co s vaší
zhoup. Já tu u-trá- cím, ač má- lo mám, cítím, že
ný. Marně u-trá- cím, když dáí tu sám čekám se

sí-tí a smou samo-tou. 2. Síť houpa- Síť vi-sí y za-hradě na kmenech
klesám ted' houb, stále houb.
sí-tí tak sám zbyteč-

jabloní, vánek ji prázdnou ko-nej- ší. - Už je to na snadě, váš smích tu

nezvoní, já doufal, že jste hodnější. 3. Síť houpa- -ný. -

CODA

ZASE PŘIJDE MÁJ

ZPÍVÁ Y. SIMONOVÁ

HUDBA: ZDENĚK MARAT

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

FOTO P. JASANSKÝ

Zvolna
G D Ami

p Ne, nepiač na poštar, za-se přijde máj, piáč nekrásí ti
mráz du-ši po-ra-ní ne, nepiač do dia-

tvář. za-se při-jde máj za pár dní ja-ko mla-dě so-ko-
ní, černý vrá - ny i mů-ry od-le-

lí pře-le-tíš přes siza-vý ú-do - lí, tvůj smutek pře-bo- lí a dny
tí i s tou tvou ro-ze-psanou zá-vě - tí

boia-vý řeka za-pla-ví. 2. I když den bude zas jak bý-val. A až

já poznám piá-če při- val tehdy přijď, abys ty mi zpíval, že

přijde máj, - při-jde máj, - při-jde máj. -

G Emi G

SÁM BŮH VÍ

(Edelweiss)

HUDBA: RICHARD RODGERS / ČESKÝ TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© 1959 BY RICHARD RODGERS & O. HAMERSTEIN AND WILIAMSON MUSIC INC. WILIAMSON MM MUSIC LTD., LONDON – CHAPPEL & CO GMBH., MÜNCHEN

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA–BRATISLAVA 1968

Tempo di waltz

The musical score is written for a single melodic line in 3/4 time, marked 'Tempo di waltz'. The key signature has one flat (Bb). The score consists of six staves of music. Above the first staff, the key signature Bb and the time signature 3/4 are indicated. Chord symbols (Bb, F7, Bb7, Eb, Ebmi, Bb, Bb7, Hdim, Cmi7, F7) are placed above the first staff. The lyrics are written below the notes. The first two staves have two versions of the lyrics: '1. Sám bůh ví, sám bůh ví, čím pak, čím se jen stá - vá' and '2. Solo orch.'. The third staff has the lyrics '1.2. z deš-tě sních, z lás-ky hřích a ze snů chladnoucí lá - va.' The fourth staff has the lyrics 'Čím je to, čím, že ze slá - vy dým, pou - hý' and 'Čím je to, čím, že tak má - lo vím, ná - lo'. The fifth staff has the lyrics 'dým, jen zbý - vá. Sám bůh ví, vím, se ptá - vám. Sám bůh ví, Eb Ebmi Bb Hdim F7 Bb'. The sixth staff has the lyrics 'sám Bůh ví, čím to, že se už stmí - vá. sám Bůh ví, čím pak, čím se to stá - vá.' and ends with 'Fine'.

1. Sám bůh ví, sám bůh ví, čím pak, čím se jen stá - vá
2. Solo orch.

1.2. z deš-tě sních, z lás-ky hřích a ze snů chladnoucí lá - va.

Čím je to, čím, že ze slá - vy dým, pou - hý
Čím je to, čím, že tak má - lo vím, ná - lo

dým, jen zbý - vá. Sám bůh ví,
vím, se ptá - vám. Sám bůh ví,
Eb Ebmi Bb Hdim F7 Bb

sám Bůh ví, čím to, že se už stmí - vá.
sám Bůh ví, čím pak, čím se to stá - vá. Fine

KAM POSPÍCHÁŠ ?

HUDBA I TEXT: ZUZANA HANZLOVÁ

© PANTON 1968. PRAHA

Tempo di medium beat

G B $\flat$ C F G7 G B $\flat$ C

Kam pospícháš, když je tak hezkej den? - Kam pospícháš? Tak honem,

F G7 C G C G7

jen mě s sebou taky vem. Půjdem přece za-sek ře-ce v žáru odpoled-
Vá-nek ho-ní jen pár mraků, stromy u vody

C G D7 G Em7 A7

ním. - Jako vče-ra, do ve-če-ra bu-dem spolu, já - vím.
zvou, když se zvedne hejno ptáků za-šu - mí jen koru-nou.

D G A7 D C D

Kam pospí-cháš, když je tak hezkej den? - Kam pospí-cháš? Tak honem,

G A7 D A7 D A7

jen mě s sebou taky vem. Až prodlouží stíny stromů, slunce, tam za le-

D A7 D E7 A GA

sem, - po-ma-ličku půjdem do-mů tě- šit se na příští den.

CODA G A7 D G A7

jen mě s sebou ta-ky vem, tak honem. Jen mě s sebou ta-ky

D A7 D

vem, tak honem. Jen mě s sebou ta-ky vem.

CHRAŇ BŮH

(That's life)

ZPÍVÁ KAREL HÁLA

HUDBA: KAY & GORDON / ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© BY FOUR STAR TELEVISION MUSIC CO. INC., N. Y.

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato

mf Chraň bůh, - že bych boj někdy vzdal, - já byl knockout už stokrát,

stokrát jsem vstal a tak nevím, čeho mám se bát, dám svou hlavu zas napospas a

rád. Ří-kám, chraň bůh, - že bych lámal nad sebou hůl i kdybych zůstal sám,

jako vpiotě hůl, znova zvednu se, chopím znova abraň, jenom

vů-li mít, jen říct: La-za-re vstaň. Já byl už popel i plamen a papež i po-han,

i páže i pán, byl jsem pod i nad, i vedle i v tom, větrem stá-le hnán já

ná- stup slávy znám i vý- pro-dej a vím kdy-pak, ským a jak
jsem rád a mám i vztek je mi bídné i hej a vím kdy-pak ským a jak

hrát ber-dej. Chraň bůh, že měi bych už vzdát se ví- ry, če- kat až čas mě pohřbí

mezi zašlé suve- ný- ry, leč abych takhle skončil nikdá nesmí se stát - do- kud

mám ruce zdravé, mám chuť se prát. Já byl už hrát ber-dej. Chraň

bůh, chraň bůh, že bych báí se prohry, srdce své stokrát prokláté

znovu dávám do hry, však jestli klesnu, bože nedovol mi vstát. A přece

rád bych přežil, rád bych předka svůj pád. Rád, rád.

Coda

HOŘKÝ BLÍN OVÝ KVĚT

HUDBA I TEXT: JAN SLAVOTÍNEK

© PANTON 1968, PRAHA

Tempo di beat-volse

mp D G D G D Hmi Emi A *mf* D G

Dam dim dam dim dam dim dam di dam. 1. By-lo to v ié-tě slunce a
2. Blázni- vý

A7 D C G A7 D

jedinej mrá-ček ne-chtěl se k ze-mi snést. -
spá - ilo trá-vu i je - jí chlad-ný klín. -

Fmi Emi A Hmi G F#7

Já šel jak tu-lák, jak ztrac-e-ný ptá-če stov-ka-mi růžných
Leh jsem si na mez a tu nad mou hlavou skláněl se žlu-tý

Hmi E D A7 1. D A7 2. D D7

cest hlín, hm sám, prostě na svou pěst.
vo-ní-cí, hoř- ký blín. -

G D G C G A7 D

Lé- to ve výhni přá - lo, sta-čí-lo má-lo a shořel by svět.

D7 G D7 C C G D7

Lé- to na fiétny hrá - lo, z lásky mi dalo blí-no-vej

C C G C G C G Emi Ami D

květ. Hm Dam dim dam dim dam dim dam di - dam

Závěr Fine Mezihra G Emi C G A7 D G

dam. Dam dam dam dim dam. 1. Náhle, když větrík
2. Možná mne v spánku

A7 D C G A7 D F#mi Emi

utrhl se z opa-tí, věřte, že ja-ko-by s ním u-tí-ká dívka,
líba-la na če-lo, možná, že o-de-šla hned, já než se vzbudil

A Hmi G F#7 Hmi E D A7 D

pěšinou za tra-tí, se smíchem zvo-ní-vým, hm kmístu, kde v trávě spím...
kolem se setmě-lo, září však žlutý květ, hm ten zrádný, hoř-ký květ...

ZKOUŠKA VĚRNOSTI

Od druhého čtvrtletí jsme nuceni podrobit věrnost našich čtenářů ne-snadné zkoušce, kterou si na vydavatelství (asi všech českých i slovenských) periodik vynucují stoupající ceny papíru a tisku, i nový dražší tarif Poštovní novinové služby. Jako každá hospodářská organizace musí tedy napříště i vydavatelský podnik hospodařit tak, aby nezatěžoval státní rozpočet, ani rozpočet jiných státem vydržovaných institucí. Znamená to povinnost vydávat rentabilně a má-li nová hospodářská soustava mít vůbec nějaký smysl, nesmíme v žádném případě zhoršovat hospodářské výsledky naší vydavatelské činnosti.

Jsmo proto nuceni stanovit od druhého čtvrtletí 1969 i pro naše časopisy ceny hospodářsky zdůvodněné, správně kalkulované, podle cen, které budeme platit dodavatelským podnikům.

V důsledku těchto tvrdých a pro celé československé národní hospodářství závazných podmínek musíme upravit i u časopisu Repertoár malé scény počínaje číslem 4 cenu z Kčs 2,50 na Kčs 3,—, předplatné z Kčs 7,50 čtvrtletně na Kčs 9.— čtvrtletně.

Bývalo kdysi zvykem podobné cenové operace omlouvat, hovořit o nich nikoli jako o zvýšení, ale jako o „úpravě“ cen nebo v této souvislosti dokonce i o jakémsi přání odběratelů, aby cenové relace byly spravedlivě opraveny apod. Tyto doby jsou, jak pevně doufáme, již za námi. Můžeme a chceme naše opatření nazvat pravým jménem, tím, čím ve skutečnosti je: **zdražením ceny periodického tisku**, jež vyplývá ze zdražení papíru, polygrafické práce a služeb PNS. Snad již jen tolik pro čtenáře, kteří mají smysl pro nové ekonomické procesy v naší společnosti; ceny periodického tisku byly u nás po celá dvě desetiletí administrativní cestou (pokud nedošlo k rozšíření rozsahu, nebo k přechodu na náročnější tiskařskou techniku) prakticky direktivně zmrazeny, ačkoli cenový index v papírnách a tiskárnách neustále stoupal, jednoduše proto, že papírenské a tiskárenské kapacity jsou úzkomístné a důležité i pro vývoz. — Děkujeme vám za pochopení.

Vydavatelství časopisů n. p. Orbis, Vinohradská 46, Praha 2

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš [vedoucí redaktor], Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel. 221057. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně začátkem března.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

NA TITULU JOE TEX

HELE LIDI

HUDBA: MIROSLAV PALEČEK

TEXT: MICHAL JANÍK

Předehra-kytara *píšťala*

He- ie, li- di,

nechte chvílku zmatků, na o- plát-ku já vám zazpívá- a- ám *kytara mezihra*

He- ie, syn-ku, zamalou chvi-li-inku pro pu- sin-ku

přijde slečna tvá a- á Ne- boj se, do deště se ne-

dá, počkej ještě, třeba tě hledá- a- á *kytara mezihra*

He- ie, li- di, nechte chvílku zmatků, na o- plát-ku já vám zazpí- vá- a- am. *rit.*

MIREK PALEČEK A MICHAL JANÍK JE MLADÁ AUTORSKÁ A PĚVECKÁ DVOJICE, KTERÁ SI SVOJI PISNIČKOU HELE LIDI ZISKALA PŘÍZEŇ POSLUCHAČŮ HOUPAČKY. PŘIPRAVUJÍ NOVÉ PISNIČKY A MŮŽEME JE ZAHLEDNOUT I NA JEVIŠTI SEMAFORU. (FOTO P. VÁCHA)

RMS

ŘECKÁ
SKUPINA
APHRODITÉS
CHILD.